

[Socialministeren]

Anden runde har jo først og fremmest drejet sig om fængselssurrogaterne og de problemer, der knytter sig dertil. Jeg kan sige til hr. Qvist Jørgensen, at det er ganske oplagt, at Egely ikke har været fuldt belagt hele tiden, lige så vel som jeg kan sige til fru Aase Olesen, at det har Skibbyhøj i Frederiksborg amt heller ikke.

Det er et kolossalt problem, og de, der har fulgt drøftelsen i retsudvalget, vil give mig ret i, at det er meget svært at finde frem til, hvordan man skal løse det. En gruppe siger, at der er stor mangel på pladser. Til gengæld ser man, at der er institutioner, der er tomme. Sandheden ligger nok et sted midt derimellem. Der er ikke brug for så mange ekstra pladser, som nogle undertiden giver indtryk af, men jeg mener til gengæld, at den måde, som systemet er opbygget på på nuværende tidspunkt, bevirker, at der er nogle, der bliver varetægtsfængslede, fordi der har foreligget en besked om, at der ikke var nogen plads.

Jeg skal i øvrigt ikke gå i detaljer med den sag, men i det øjeblik anklagemyndigheden har fået justitsministerens cirkulære om at prioritere fængselssurrogat for de 15-17-årige øverst, er det ganske klart, at så vil der formentlig være et behov for nogle flere pladser i sikrede afdelinger. Det er en kombination af justitsministerens cirkulære og dette lovforslag, som skal løse problemet.

Egentlig er det vel ikke så afgørende, om det nu kan konstateres i dette øjeblik, at der er behov for 10 eller 20 pladser mere. Det, der er det afgørende, er, at der ikke er noget i systemet, der forhindrer, at de tilstrækkelige pladser er til stede. Det er her, udligningsordningen amterne imellem kommer ind for mig at se som den afgørende løsning. Jeg har overhovedet ingen forudsætninger for at byde på, om der skal være 10 pladser mere, eller om der skal være 5 pladser mere eller 20 pladser mere, men jeg har en fornemmelse af, at systemet, som det fungerer nu, i hvert fald ikke er tilstrækkeligt til at sikre, at der altid vil være plads i en sikret afdeling til en 15-17-årig. Det er egentlig kun det, vi søger at sikre.

Jeg vil sige til hr. Tinning, at det er klart, at forebyggelsen altid vil blive prioriteret højt. Det er et område, der er meget vanskeligt at definere, men et kontant eksempel fra lovforslaget er jo spørgsmålet om at bruge

døgninstitutionerne som kraftcentre, som også hr. Qvist Jørgensen kommenterede i sit første indlæg. Det er bl.a. herudfra, men også ved kommunernes aktivitet i øvrigt ved samarbejde med amtet, man kan udvide på dette område.

Hvad angår det andet spørgsmål, som hr. Tinning kom ind på, om kompetencen til at træffe beslutning dels om foranstaltninger, dels om hvordan visitationen skal foregå, kan jeg sige, at jeg lige igen hastigt har gennemlæst lovforslag og bemærkninger, og jeg må sige, at jeg er ikke bekymret. Jeg mener faktisk, det er ret klart – hvad jeg også har sagt på talerstolen for et øjeblik siden – at det er kommunernes kompetence at afgøre foranstaltningen, men når det drejer sig om, hvilken foranstaltning man skal vælge, må det naturligvis ske i et samarbejde med amtet.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Det bliver to helt korte bemærkninger. Det kan ikke nytte noget, at alt det, der i virkeligheden ligger i en styrket forebyggelse, skulle være, at ved at man skriver her, at amtsrådet skal støtte det sociale udvalg, får man mulighed for, at institutionspersonalet i højere grad end i dag kan deltage i det forebyggende arbejde. Det er simpelt hen utroligt tyndt.

De faktiske realiteter – og jeg tror egentlig, at på dette felt er socialministeren også bekendt med dem – er jo, at de sociale problemer er voksende. Lad os spare polemikken om hvorfor og bare konstatere, at det er de.

Hvis man kigger på, hvor mange ansatte vi har pr. klient eller pr. anbragt, eller hvad vi nu vil kalde det, så vil man se, at dette tal er faldet. Når udgangspunktet er voksende problemer og færre folk til at tackle dem, så må ministeren altså gøre andet end at skrive her, at amtsrådet skal yde lidt støtte. Enhver ved jo, at det er – nej, det må man ikke sige – det hjælper ikke ret meget i hvert fald.

Jeg føler mig bekræftet i, at ministerens hensigt med bemærkningerne om kompetencen, om hvem der træffer beslutning om hvad, simpelt hen er at sprede tågesløv. Det må vi altså prøve at få væk én gang til. Man kan jo ikke sige, at det sociale udvalg har kompetence til at bestemme, om barnet skal